שותפים לציד

לפלנד

סרגיוון בנו של סרגיי, נכדו של אנדריי, נינו של מתאו, רב-נינו של איוון יצא לצוד, הלך בשבילים של אבא, של סבא, של סבא-רבא. הלך יום, יומיים, שלושה ימים. גמר את כל האוכל שהביא אתו אבל לא צד אפילו חיה אחת.

סרגיוון כעס.

"שמעתי מסבא, שמעתי מאבא - הרבה איילי בר במקומות אלה, שרק החצים יספיקו! ועכשיו נשאר לי רק שביל האחרון.."

ואז הוא ראה עוד שביל. נכון, כבר מזמן שמישהו הלך בו, כי השביל כולו מכוסה בעשבייה. סרגיוון פנה לשביל הזה.

הלך והלך והגיע לבקתה מכוסה באזוב. על האבן שלפני הבקתה ישבה אישה זקנה. אישה מאוד, מאוד זקנה. היא ראתה את הצייד ואמרה:

"הנה השביל הביא אתך אלי, סרגיוון!"

השתומם סרגיוון:
"שלום סבתא" אמר "מעולם עוד לא

ראיתי אתך, אינני יודע מי את."
"אתה אינך יודע" ענתה הזקנה "ואני יודעת. אני רב-רב-רב-כלה של רב-רב-רב-סבא שלך."
סרגיוון ראה - האישה הזקנה רזה מאוד, ממש עור ועצמות. יתכן וכבר הרבה זמן לא אכלה, רעבה בוודאי. חיפש בכיסיו ובתחתית הכיס מצא קרום לחם יבש ונתן לזקנה.
האישה לקחה את הקרום, התחילה למצוץ אותו. הקרום יבש ושיניים אין לה.
שאל סרגיוון:
"את היית בוואדי יפה מאוד בצעירותך?"
"יפה לא יפה, אבל צעירה הייתי."

"אז למה לא התחתנת עם רב-רב-רב-סבא שלי?"
"לא התחתנתי כי כך היה: אני אומרת קר והוא אומר חם, אני - שלג והוא - גשם, אני אומרת ימינה והוא שמאלה. אך פאור, פאור, כמה טוב יכולנו לחיות אילו פעם אחד שמעת בקולי!"
כך אמרה והתחילה לבכות. ובכתה כל כך מר שגם סרגיוון התחיל לבכות יחד אתה.
ואז היא צחקה ואמרה:
"למה אתה בוכה על מה שקרה לפני מאה שלמה? ראה - העורבים ישמעו, יספרו בכל הטונדרה. יצחקו ממך כל אלה שיש להם פה."
כך הם שוחחו, צחקו ובכו, בכו וצחקו ובסוף הלכו לישון.
בבוקר קמו וסרגיוון אומר:
"אלך לצוד, אלא שבטונדרה אין כל חי. נכחדו כל האיילים בטונדרה."
אבל הזקנה אומרת לו:
"דווקא יש חיות. האיילים לא נכחדו."
"איפה הם?" התרגז סרגיוון "שלושה ימים הלכתי, הסתכלתי סביב ולא צדתי אף אחד."
"לא הלכת כמו שצריך, לא הסתכלת

טוב" התעקשה האישה הזקנה "הנה רב-רב-רב-סבא שלך,
הרב-רב-רב-חתן שלי פיתה איילים בשירים, וכשהתגנב אליהם בא תמיד מצד הרוח, כדי שהרוח תנשוב לו בגב. ואצל הרב-רב-רב-סבא.."
סרגיוון לא חיכה יותר, תפס את הקשת והחצים שלו ורץ מהבקתה.
מחצית היום הלך סרגיוון בשבילים וללא שבילים. שר את כל השירים שרק ידע - כך ניסה לפתות את האיילים. בסוף הפסיק לשיר, שתק.
ואז ראה אייל. הוא ניגש אליו עם הרוח בגבו, אך כשרק התחיל להתגנב האייל הניף את זנבו וברח.
מרוגז מאוד חזר סרגיוון לזקנה.
"עשיתי כפי שאמרת!" צעק.
והיא רק צוחקת.
"אתה רב-רב-רב-נכד נוהג בדיוק כפי שנהג רב-רב-רב-סבא,
רב-רב-רב-חתן שלי. אני נותנת עצה אחת והוא עושה להפך. אחרי שלא שמעת בבוקר תשמע בערב. ואני אתחיל מאותה המילה שאמרתי כשרצת מהבית. 'ואצל הרב-רב-רב-סבא..' לא היה ציד.

בשיר לא תפתה שום החיה ורק תפחיד אותה. הרוח מהגב מביאה ריח של אדם אל החיה. אל החיה צריך להתגנב בשקט, כשהרוח נושבת לך בפנים ומרחיקה את הריח שלך מבעל החיים."

מרוב שמחה צחק סרגיוון.

"טוב" אמר "אלך עכשיו שוב לצוד. אעשה כפי שדיברת."

"אוי סרגיוון, סרגיוון. רב-רב-רב-נכד של הרב-רב-רב-סבא שלך! לקראת הלילה אתה מתכונן לצוד? בערב שכב לישון ולציד תצא בבוקר."

הפעם סרגיוון נשמע לה. שכב לישון, התעורר עם אור הבוקר ויצא לצוד.

הולך בשקט, לא הולך אלא מתגנב. מרחוק ראה אייל, אייל צעיר. הלך אליו מול הרוח, כך שהרוח נשבה

בפניו. התקרב אליו ומתח בשקט את מיתר הקשת, שלח חץ.

לקראת ערב חזר עם ציד עשיר. יחד עם הזקנה אכלו את המח מעצמי האייל.

אמר לה סרגיוון:

"רב-רב-רב-כלה של רב-רב-רב-סבא שלי, אין לי אמא ולא סבתא, בואי לחיות אצלי, תהי אצלי במקום אמא, במקום סבתא."

הזקנה הניע בראשה.

"לא סרגיוון, מאה שנים חייתי כאן העצים גדלו ממש בעיניי, אבנים התכסו באזוב. אתה יודע בעצמך - כל ציפור נמשכת אל הקן שלה, כל חיה למאורה שלה. לא אלך מכאן לשום מקום."

"אז טוב" אמר סרגיוון "אפשר גם אחרת. לא תבואי אלי, אבוא אני אליך. קחי אותי בתור הרב-רב-רב-נכד.

וכך הם המשיכו ביחד - תבונת זקנה - כוח צעיר.

שירים יפים שרו.